

України» і ст. 45 Закону України «Про Національну поліцію» стосовно – спеціальних засобів. Тобто одні й ті ж самі заходи в різних послідовності, з різним підходом щодо викладення зустрічаються у двох різних нормативно-правових актах.

Описані проблеми, очевидно, не ліпшим чином позначаються на правозастосовній діяльності військовослужбовців НГ України при підтриманні публічної безпеки і порядку.

3. Правила реалізації поліцейського заходу «обмеження пересування особи» (ст. 37 Закону України «Про Національну поліцію») викладені у якості відсилочної норми, згідно якої затримання особи здійснюється на підставах, у порядку та на строки, визначені, зокрема, Кодексом України про адміністративні правопорушення (КУпАП). Статтею 262 КУпАП передбачено конкретних суб'єктів, які уповноважені застосовувати адміністративне затримання. Проте НГ України до таких органів не віднесені.

4. Одним із аспектів реформування органів внутрішніх справ України була необхідність забезпечення належного рівня ідентифікації представників правоохоронних органів під час реалізації ними своїх повноважень. У результаті на односторонній поліцейський розміщується нагрудний знак із чітким зазначенням його спеціального жетона (ч. 3 ст. 20 Закону України «Про Національну поліцію»). В свою чергу аналогічних вимог по відношенню до військовослужбовців НГ України законодавством не передбачено.

Отже, дієвість військовослужбовців у сучасних умовах багато в чому залежить від вирішення проблем нормативно-правового регулювання, а саме: усунення суперечностей в тих актах, що регулюють правовий статус НГ України та її взаємодію з НП; формування зрозумілого для військовослужбовців підходу до реалізації наданих їм прав, особливо що стосуються застосування фізичної сили (заходів фізичного впливу), спеціальних засобів та вогнепальної зброї.

З організаційної точки зору удосконалення адміністративно-правових засад залучення НГ України до підтримання публічної безпеки і порядку потребує посилити правову підготовку службовців НГ України, зокрема, у сфері адміністративного права та процесу, а також тактичну та спеціальну підготовку в умовах взаємодії з цивільними особами, здійснення відповідних заходів відносно них. Тільки в умовах засвоєння необхідних знань, а також створення необхідної матеріальної бази, зокрема, спорядження службовців НГ України засобами зовнішньої ідентифікації (спеціальними жетонами тощо) можливо досягнути законності та ефективності підрозділів НГ України при підтриманні публічної безпеки і порядку.

Одержано 17.04.2018

УДК 342.9

Владислав Андрійович СЕМІНАХІН,

курсант групи Ф4-101 ХНУВС

*Науковий керівник: доцент кафедри адміністративної діяльності поліції
факультету № 3 ХНУВС кандидат юридичних наук, доцент Панова О. О.*

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС ДЕРЖАВНОГО БЮРО РОЗСЛІДУВАНЬ

Події, які відбуваються у сучасному суспільстві, насамперед, Революції гідності, анексія АР Крим Російською Федерацією, проведення антитерористичної операції на сході країни, перспектива членства України у ЄС – вимагають суттєвих змін, насамперед, у правоохоронній сфері, зокрема побудову дієвого механізму виявлення, попередження і розкриття злочинів. Саме таким органом, вбачається, повинен стати Державне бюро розслідувань.

Так, на сьогодні, Державне бюро розслідувань є центральним органом виконавчої влади, що здійснює правоохоронну діяльність з метою запобігання, виявлення, припинення, розкриття та розслідування злочинів, віднесених до його компетенції.

Отже, спираючись на вищевикладене, можемо зробити висновок про те, що правовий статус Державного бюро розслідувань, як суб'єкта здійснення правоохоронної діяльності це визначене нормами адміністративного права юридичне становище даного органу влади у механізмі держави та системі суспільних відносин. Як правило правовий статус суб'єкта асоціюють із сукупністю його прав та обов'язків, утім такий підхід, на нашу думку, занадто вузький, адже вони (тобто права та обов'язки), хоча й складають серцевину (ядро) правового статусу, втім далеко не єдині аспекти, що впливають на визначення юридичного становища суб'єкта, особливо коли йдеться про орган державної влади. Тому вважаємо, що сутнісний зміст правового становища Державного бюро розслідувань, як власне кажучи і будь-якого іншого органу влади, проявляється у цілях, завданнях та принципах діяльності даного органу, у тих можливостях, якими він користується, реалізуючи своє функціональне призначення, та обов'язках, які на нього покладаються. Тобто кожен з аспектів організації та функціонування Державного бюро розслідувань, що має юридично значущий характер, і, відповідно, у зв'язку із цим врегульований нормами права, зокрема його адміністративної галузі, являє собою елемент її правового статусу.

Одержано 17.04.2018

УДК 342.9

Іван Олександрович ДАНИЛЕВСЬКИЙ,

слухач магістратури групи Ф3-101м ХНУВС

*Науковий керівник: професор кафедри адміністративної діяльності поліції
факультету № 3 ХНУВС доктор юридичних наук, доцент Шатрова С. О.*

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ В ОРГАНАХ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

Вельми актуальним є питання визначення сутності, особливостей та науково обґрунтованого поняття «запобігання корупції в діяльності органів Національної поліції», що є необхідною складовою антикорупційної політики держави, ефективність якої є запорукою належного виконання працівниками Національної поліції своїх повноважень щодо

дотримання прав і свобод людини і громадянина, та впливає на формування позитивного іміджу нашої держави та поглиблення процесів інтеграції до європейської спільноти.

Слушною є позиція С. О. Шатрави, який під запобіганням корупції в діяльності органів Національної поліції розуміє частину загальнодержавної антикорупційної політики, яка об'єднана національною ідеєю подолання цього негативного явища, включає стратегію розвитку публічно-правових відносин щодо усунення, нейтралізації чи обмеження дії посадових осіб органів Національної поліції (детермінант) корупції та цілеспрямованому впливі за допомогою комплексу адміністративно-правових інструментів для досягнення поставлених цілей, що складаються у сфері реалізації завдань та функцій Національної поліції України.

До основних ознак запобігання корупції в органах Національної поліції України слід віднести: 1) результат суспільного запиту, необхідна умова проведення всіх проголошених реформ державних інституцій в цілому та Національної поліції зокрема; 2) визначений правовий інструментарій, що необхідний для досягнення поставлених цілей; 3) обов'язковий характер для всіх поліцейських; 4) публічний інтерес – новий європейський правоохоронний орган, в основі роботи якого європейські цінності забезпечення прав і свобод людини і громадянина; 5) чітко визначені цілі, завдання та напрямки щодо запобігання корупції в діяльності Національної поліції; 6) спрямованість на ефективну реалізацію прав і свобод людини і громадянина, що закріплені в Конституції України; 7) створення такої системи соціальних зв'язків, за якої істотно зменшується ймовірність виникнення ситуацій, які спонукають до зловживання службовим становищем; 8) відкритість та доступність для громадськості та всіх осіб, які цікавляться питаннями запобігання корупції в органах Національної поліції цієї діяльності; 9) створення відповідних стимулів до правомірної поведінки та обмежень для зловживань службовим становищем посадовими особами Національної поліції тощо.

До завдань запобігання корупції в діяльності органів Національної поліції віднесено: 1) створення сприятливих умов для чесного і законного виконання посадовими особами Національної поліції своїх службових обов'язків і несприятливих умов для зловживання ними своїми службовими повноваженнями; 2) створення рівного, належного та ефективного механізму прийняття на службу в органи Національної поліції; 3) запобігання корупції в органах Національної поліції як однієї із складових національної ідеї подолання цього негативного явища; 4) гармонізація національного законодавства з нормами міжнародних договорів, учасницею яких є Україна, щодо запобігання проявам корупції в цілому та органах Національної поліції зокрема; 5) здійснення комплексу інформаційно-культурних заходів для ознайомлення громадськості із заходами щодо запобігання корупції в органах Національної поліції; 6) мінімізація корупційних ризиків в діяльності Національної поліції.

Одержано 17.04.2018

УДК 351.74(477)

Максим Юрійович ПОГУЦА,

курсант групи Ф2-203 ХНУВС

Науковий керівник: старший викладач кафедри адміністративної діяльності поліції факультету № 3 ХНУВС кандидат юридичних наук Чижик К. О.

ВИЗНАЧЕННЯ ОЦІНКИ РІВНЯ ДОВІРИ НАСЕЛЕННЯ ДО РОБОТИ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Більше двох років тому в державі була започаткована правоохоронна реформа, яка передбачала докорінні зміни всієї правоохоронної системи та насамперед, Міністерства внутрішніх справ України (далі – МВС України) та його структурних одиниць – одним з яких, сьогодні є Національна поліція України. Однією з основних нормативних підстав створення якої став Закон України «Про Національну поліцію», який серед усіх положень, що регулює діяльність органів поліції включив в себе важливу законодавчу новелу – відтепер ефективність роботи поліції оцінюється на основі рівня довіри громадян (ч. 3 ст. 11), а не на базі не легалізованих і необґрунтованих чинників. Логічним продовженням наведеної законодавчої норми став Порядок проведення рівня довіри населення до Національної поліції, затверджений Постановою Кабінету Міністрів України від 07.02.2018 № 58, відповідно до положень якого одним з об'єктів оцінки є процеси, що відбуваються в системі Національної поліції, який, на нашу думку, потребує додаткової експлікації, що обумовлюється не зрозумілістю вказаних процесів, а також фактором необізнаності пересічних громадян стосовно них.

Ураховуючи змисловне наповнення процесу як юридичної категорії, екстраполюючи його на функціонування органів поліції та зважаючи на те, що частково інформація про діяльність поліції віднесена до інформації з обмеженим доступом, а тому не підлягає розголошенню, вважаємо, що під процесами в поліції як об'єктом оцінювання громадськості в першу чергу повинна враховувати:

1) ті процеси, що відбуваються внаслідок реалізації реформи правоохоронних органів, зокрема з метою виконання її цілей і завдань, серед яких: досягнення ефективного реагування на виклики у сфері безпеки та правопорядку; здійснення процедур відповідно до закону; забезпечення законності дій працівників; забезпечення зрозумілості та передбачуваності у діяльності МВС України; підвищення ролі громадського контролю; створення сервісної моделі діяльності, орієнтованої на розв'язання проблем населення (Стратегія розвитку органів внутрішніх справ України схвалена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 22.10.2014 № 1118-р);

2) процеси структурних змін органів поліції, за цим аспектом громадяни зможуть оцінити функціонування та доцільність існування тих чи інших структурних підрозділів даного правоохоронного органу, у тому числі тих, які передбачені ч. 3 ст. 13 Закону України «Про Національну поліцію»: кримінальна поліція; патрульна поліція; органи досудового розслідування; поліція охорони; спеціальна поліція; поліція особливого призначення;

3) кадрові процеси, в яких насамперед, громадськості необхідно враховувати призначення кандидатів на керівні посади в органах поліції та їх особисті та моральні якості, а також загальні кадрові питання (підготовка та перепідготовка фахівців, дисциплінарні правопорушення поліцейських тощо);